Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 993 van 15 september 2026
in de zaak RvV x / II

In zake: **x**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. WILLEMSE**
Lierseweg 271-273
2200 HERENTALS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 februari 2026 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2023 dient verzoeker een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) met het oog op studies in België. Op 19 januari 2024 wordt deze visumaanvraag ingewilligd. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een visum D geldig van 24 januari 2024 tot 23 januari 2025 en voor meerdere binnenkomsten.

Op 3 februari 2024 komt verzoeker België binnen.

Op 6 oktober 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een vernieuwing van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Op 6 februari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de bestreden beslissing, die op 17 februari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:

1° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en hij na de eerste twee jaren van zijn studie niet minstens 45 credits behaalde;

Overwegende dat betrokkene België op 03.02.2024 binnen kwam met een geldig visum type D en in het academiejaar 2023-2024 ingeschreven was voor een opleiding "Bachelor of Applied computer science aan Thomas More; hij behaalde 15 credits. Het volgende academiejaar 2024-2025 behaalde hij 21 credits, dat is een totaal van 36 studiepunten, terwijl het er eigenlijk minstens 45 hadden moeten zijn na twee jaar bachelorstudies.

Ook de resultaten van de eerste examenperiode van het huidige academiejaar waren uitermate teleurstellend. Hij behaalde enkel credits voor 1 vak. De resultaten van de 4 overige afgelegde vakken waren ronduit slecht (1x 4/20, 2 x 2/20 en 1 x NA). Er is dus geen enkel vooruitzicht op het halen van een einddiploma binnen afzienbare termijn.

Bijgevolg komt hij niet langer in aanmerking voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/1980.
(…)"

Op 6 februari 2026, nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen, verzoekt de gemachtigde van de bevoegde minister de burgemeester van de woonplaats van verzoeker hem volgend schrijven te betekenen:

"*Geachte mevrouw / meneer,*

De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt u een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten (zie onze beslissing van 06.02.2026 die hierbij wordt gevoegd)[1].

Echter, vooraleer tot dit besluit over te gaan wordt u de mogelijkheid geboden om gehoord te worden en belangrijke elementen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken[2]*. Indien u en/of uw gezinsleden die u vervoegen over elementen beschikken waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, kan u de bewijzen van deze elementen voorleggen.*

Bijgevolg wordt u een termijn van 15 dagen geboden te rekenen vanaf de datum van kennisgeving om deze elementen kenbaar te maken en het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen

Eventuele bewijsstukken moeten via e-mail worden verstuurd naar Bureau Lang verblijf (student@ibz.fgov.be) met in het onderwerp: "hoorrecht+ FAMILIENAAM, voornaam en onze referentie (OV-nummer)" of kunnen via het gemeentebestuur worden overgemaakt.

Voor het geval dat er effectief wordt overgegaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied wordt u reeds gewezen op de medewerkingsplicht die op u rust in toepassing van artikel 74/22 van de wet en de gevolgen indien u deze plicht niet respecteert. De informatie is te consulteren op https://dofi.ibz.be/nl/themes/sejour irregulier/medewerkingsplicht.
(…)"

Verzoeker neemt kennis van dit schrijven op 17 februari 2026 en maakt vervolgens op 19 februari 2026 stukken over aan verweerder. Op 4 maart 2026 maakt ook de gemeente Geel nog stukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken inzake verzoekers dossier.

Op 13 maart 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

2. Over de rechtspleging

Op 8 april 2026 heeft verzoeker een synthesememorie ingediend in toepassing van het toen geldende oud artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 5.11 van de RvV-wet luidt als volgt:

"*Art. 5.11 Toepassingsgebied – Algemene regel*
De bepalingen van deze wet zijn van toepassing:
1° op alle beroepen die bij de Raad worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet; en
2° op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld;
3° behoudens de afwijkende regelingen als voorzien in deze titel."

Artikel 5.12 van de RvV-wet luidt als volgt:

"*Art. 5.12 Afwijkingen op het toepassingsgebied en overgangsbepalingen*
§ 1. (…)
§ 2. (…)
Voor alle beroepen die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet en waarvoor de griffie op het ogenblik van de inwerkingtreding het proces van instaatstelling nog niet heeft voltooid, blijven de artikelen 39/71, 39/72, 39/81, eerste lid, eerste streepje, en tweede tot zevende lid, van de wet van 15 december 1980 en artikel 31 van het procedurereglement van de Raad van toepassing.
§ 3. (…)
§ 4. (…)
§ 5. (…)"

Op het ogenblik van de inwerkingtreding van de RvV-wet was het thans voorliggende dossier reeds in staat gesteld zodat artikel 5.12, § 2, tweede lid van de RvV-wet in deze zaak dan ook niet van toepassing is.

De RvV-wet voorziet niet langer in de mogelijkheid tot het indienen van een synthesememorie. De door verzoeker op 8 april 2026 ingediende synthesememorie wordt dan ook buiten beschouwing gelaten.

Het thans voorliggende beroep wordt behandeld op basis van het verzoekschrift, dat verzoeker op 19 maart 2026 heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13, 61/1/4 en 61/1/5 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 104, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1. De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd (schending formele motiveringsplicht) en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel*

4.
Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet voldoende werd gemotiveerd (schending formele motiveringsplicht), en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Immers wordt in de bestreden beslissing enkel gemotiveerd door te stellen dat niet voldoende credits werden behaald, en er bijgevolg geen vooruitzicht zou zijn op het halen van een einddiploma binnen afzienbare termijn. Daarbij verwijst men naar art. 104, §1 van het KB dd. 08.10.1981.

Vooreerst volstaat dit niet om de vernieuwing van de machtiging tot verblijf te weigeren.

Verder schendt verwerende partij op deze manier manifest de formele motiveringsplicht uit art. 2-3 wet van 25 juli 1991.

De administratieve overheid dient de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze dienen op afdoende wijze te worden meegedeeld, hetgeen betekent dat de motivering pertinent (duidelijk met de beslissing te maken) en draagkrachtig (aangehaalde redenen volstaan om de beslissing te dragen) moet zijn.

Verzoeker meent dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Immers dient de overheid onder meer zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoeker meent dat de motivering vanwege de overheid niet volstaat, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Immers wordt enkel rekening gehouden met een rekenkundige benadering op basis van art. 104 KB dd. 08.10.1981, en wordt niet verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval, zoals nochtans vereist door art. 61/1/5 Vreemdelingenwet.

Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker op heden zijn academiejaar niet afrondde. Men kijkt enkel naar het aantal behaalde credits op heden, terwijl verzoeker thans halfweg het academiejaar 2025-2026 zit en aldus nog niet eens de kans tot herexamens heeft gekregen.

Verzoeker heeft dan ook nog niet eens twee volledige academiejaren doorlopen, gezien zijn aankomst in België in februari 2024- het tweede semester van academiejaar 2023-2024.

Hiermee wordt echter geenszins rekening gehouden door verwerende partij, hoewel deze omstandigheden uiteraard een grote impact hebben op het aantal behaalde credits door verzoeker.

Bovendien deelde verzoeker dd. 19.02.2026 via zijn hoorrecht eveneens zijn persoonlijke situatie mee aan verwerende partij (zie stuk 5). Hiermee werd door verwerende partij geen rekening gehouden.

2. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel niet

5.

Op grond van art. 61/1/5 Vreemdelingenwet; dient elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen.

In situ wordt enkel een zuiver rekenkundige benadering meegedeeld door verwerende partij, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Zoals reeds geschetst, wordt vooreerst geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker op heden nog geen twee volledige academiejaren volgde. Verwerende partij beoordeelt de situatie op heden, zonder dat verzoeker de kans krijgt om deel te nemen aan de tweede zittijd voor de examens van januari, noch zijn tweede semesterresultaten bekend zijn.

6.

Bovendien kreeg verzoeker te maken met uitzonderlijke familiale omstandigheden, zijnde de gezondheidssituatie van zijn vader.

In juli 2025 krijgt de vader van verzoeker immers een ernstige beroerte (zie stuk 6). Dit kwam als een grote schok voor verzoeker. Zijn vader was voorheen immers in goede gezondheid, en was slechts 46 jaar oud op moment van de beroerte. Hij heeft het overleefd, maar het hoeft geen betoog dat de schok voor verzoeker en

zijn familie enorm was. Evident heeft één en ander bij verzoeker effect op zijn mentaal welzijn, zijn concentratievermogen en zijn vermogen om te functioneren in zijn studies.

Gelet op zijn studies en zijn verblijf in België, was verzoeker bovendien niet in de mogelijkheid om af te reizen naar Pakistan om zijn vader te bezoeken. Dit zorgde bij verzoeker voor een groot gevoel van machteloosheid, alsmede een constante psychologische stress en angst.

Behalve de emotionele bezorgdheden die gepaard gingen met de beroerte van zijn vader, was er ook sprake van financiële zorgen. Verzoeker is inmers nog student, en aldus financieel afhankelijk van zijn ouders. Gelet op de beroerte en alle gevolgen vandien voor de vader van verzoeker, kon de vader niet meer volledig voorzien in het onderhoud van verzoeker in België.

Verzoeker diende dan ook een studentenjob aan te gaan, om financieel bij te dragen.

De gehele situatie heeft duidelijk zijn effect op de studies van verzoeker, wat niet te verbazen valt.

Bij de beslissing vanwege verwerende partij werd echter geen rekening gehouden met bovenstaande omstandigheden, waardoor een schending van het evenredigheidsbeginsel voorligt.

3. De bestreden beslissing berokkent verzoeker een disproportioneel nadeel (moeilijk te herstellen nadeel)

7.
Tot slot berokkent de beslissing verzoeker een disproportioneel nadeel. Niet alleen zouden de twee jaar waarin verzoeker in België verbleven heeft voor niets zijn geweest, bovendien zou de Belgische Staat in dat geval onderwijs gesubsidieerd hebben voor verzoeker zonder nut, aangezien geen diploma gehaald zou worden.

Verzoeker is nochtans ernstig bezig met zijn studies, hiervan getuige het financiële engagement dat door verzoeker werd aangegaan. Zo betaalde verzoeker 10.000 EUR als een geblokkeerd bedrag voor zijn verblijf, en 4.000 EUR aan inschrijvingsgelden (zie stuk 7). Indien hij zijn studies niet ernstig zou beschouwen of deze onredelijk zou verlengen, dan zou verzoeker niet zo'n groot bedrag hebben geïnvesteerd in zijn academische toekomst.

Verzoeker heeft een ernstige en realistische kans om zijn resultaten te verbeteren middels de tweede zittijd, alsook in het tweede semester.

Dat verzoeker op heden zijn studies zou moeten beëindigen, zou dan ook disproportioneel zijn.

8.

Gelet op bovenstaande, vraagt verzoeker de Raad dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 13 van de Vreemdelingenwet schendt.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 61/1/4, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, naar artikel 104, § 1 van het Vreemdelingenbesluit en naar artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, zo wordt gemotiveerd dat verzoeker naar België kwam met een geldig visum type D en in het academiejaar 2023-2024 ingeschreven was voor een opleiding 'Bachelor of Applied computer science' en hij dat academiejaar 15 credits behaalde, in het academiejaar 2024-2025 21 credits behaalde, wat een totaal geeft van 36 studiepunten terwijl het er minstens 45 hadden moeten zijn na twee jaar bachelorstudies. Ook de resultaten van de eerste examenperiode van het huidige academiejaar waren uitermate teleurstellend, verzoeker behaalde enkel credits voor één vak en de resultaten voor de overige vakken waren ronduit slecht (1 x 4/20, 2 x 2/20 en 1 x NA). De gemachtigde besluit dat verzoeker dan ook niet langer in aanmerking komt voor een verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker betoogt evenwel dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt in het licht van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing in dit verband geen motieven bevat. Er kan worden verwezen naar de bespreking hieronder onder punt 3.2.5. Verzoeker heeft voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen specifieke elementen die zijn zaak kenmerken kenbaar gemaakt aan verweerder zodoende kan het verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing hier niet over te hebben gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 61/1/4 en 61/1/5 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 104, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. (…)*
De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:
1° (…);
2° (…);
3° (…);
4° (…);
5° (…);
6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze;
7° (…).
De Koning bepaalt de gevallen waarin de student geacht wordt zijn studies op overdreven wijze te verlengen, zoals bedoeld in het eerste lid, 6°."

Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel.*"

Artikel 104, § 1, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"*§ 1. De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer:*
1° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en hij na de eerste twee jaren van zijn studie niet minstens 45 credits behaalde;
(…)"

3.2.4. Op 6 oktober 2025 diende verzoeker een aanvraag in voor een vernieuwing van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Op 6 februari 2026 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de bestreden beslissing.
In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"*Overwegende dat betrokkene België op 03.02.2024 binnen kwam met een geldig visum type D en in het academiejaar 2023-2024 ingeschreven was voor een opleiding "Bachelor of Applied computer science aan Thomas More; hij behaalde 15 credits. Het volgende academiejaar 2024-2025 behaalde hij 21 credits, dat is een totaal van 36 studiepunten, terwijl het er eigenlijk minstens 45 hadden moeten zijn na twee jaar bachelorstudies.*

Ook de resultaten van de eerste examenperiode van het huidige academiejaar waren uitermate teleurstellend. Hij behaalde enkel credits voor 1 vak. De resultaten van de 4 overige afgelegde vakken waren ronduit slecht (1x 4/20, 2 x 2/20 en 1 x NA). Er is dus geen enkel vooruitzicht op het halen van een einddiploma binnen afzienbare termijn."

Verzoeker betwist niet dat hij in februari 2024 naar België kwam voor zijn opleiding "*Bachelor of Applied computer science*" en hij in het academiejaar 2023-2024 15 credits behaalde en in het academiejaar 2024-2025 21 credits. Verzoeker betwist niet dat hij in de eerste examenperiode van het academiejaar 2025-2026 enkel credits behaalde voor één vak. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit vak correspondeert met 6 credits.

Verzoeker betoogt dat hij nog niet eens twee volledige academiejaren heeft doorlopen gezien zijn aankomst in februari 2024 in België en hij enkel het tweede semester van het academiejaar 2023-2024 volgde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn visumaanvraag een attest van de Thomas More Hogeschool neerlegde waaruit blijkt dat hij ingeschreven was voor een bachelor programma voor het academiejaar 2023-2024 en dat dit jaar startte op 12 februari 2024 en eindigde op 15 september 2024. Zijn betoog dat hij enkel het tweede semester volgde nu hij in februari 2024 in België aankwam, kan dan ook niet worden gevolgd.

Op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen – dit is 6 februari 2026 – had verzoeker in tegenstelling tot wat hij voorhoudt wel al twee jaar in België gestudeerd, zijnde het academiejaar 2023-2024 en het academiejaar 2024-2025.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij zijn huidig academiejaar nog niet heeft afgerond. Verzoeker benadrukt dat men enkel kijkt naar het aantal behaalde credits op heden terwijl verzoeker halfweg het academiejaar 2025-2026 zit en aldus nog niet de kans heeft gekregen om zijn herexamens af te leggen.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – dit is 6 februari 2026 –– had verzoeker wel al twee jaar in België gestudeerd, verzoeker toont niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat hij op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen en waarop hij reeds twee jaar in België studeerde niet minstens 45 credits behaalde.

Een schending van artikel 104, § 1 van het Vreemdelingenbesluit of van artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Verzoeker betoogt dat enkel rekening wordt gehouden met een rekenkundige benadering op basis van artikel 104 van het Vreemdelingenbesluit en er niet wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval zoals vereist door artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2025 diende verzoeker een aanvraag in voor een vernieuwing van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Verzoeker had de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en hij kon deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken onderbouwen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn familiale omstandigheden en de gezondheidsproblemen van zijn vader en de impact hiervan op zijn studies en op het gegeven dat hij op zoek moest naar een studentenbaan om financieel bij te dragen.

Verzoeker heeft hier in het kader van zijn aanvraag van 6 oktober 2025 voor een vernieuwing van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student niet op gewezen. Het kan verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die verzoeker in het kader van zijn aanvraag niet kenbaar heeft gemaakt ten aanzien van het bestuur.

Verzoeker voert aan dat hij op 19 februari 2026 via zijn hoorrecht eveneens zijn persoonlijke situatie meedeelde aan verweerder.

Zoals hierboven onder punt ‘1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak’ werd uiteengezet, werd verzoeker op 6 februari 2026 nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen schriftelijk uitgenodigd om zijn hoorrecht uit te oefenen. Dit kaderde evenwel in de overweging van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker al dan niet te bevelen om het grondgebied te verlaten. Er wordt niet betwist dat verzoeker op 19 februari 2026 stukken overmaakte aan verweerder en op 4 maart 2026 door de gemeente Geel eveneens stukken inzake verzoekers dossier aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt. Maar op dat ogenblik was de bestreden beslissing reeds genomen en het weze nogmaals benadrukt dat dit hoorrecht kaderde in de overweging van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker al dan niet te bevelen om het grondgebied te verlaten en het verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 6 oktober 2025 vrijstond om alle elementen die hij nuttig achtte ter beoordeling aan verweerder voor te leggen.

In de mate dat verzoeker nogmaals benadrukt dat hij nog geen twee jaar in België studeert wordt verwezen naar wat hierover onder punt 3.2.4. werd uiteengezet.

Verzoeker betoogt nog dat de bestreden beslissing hem een disproportioneel nadeel berokkent. Hij benadrukt dat zijn studies gedurende twee jaar in België voor niets zijn geweest en hij benadrukt de geldsom die hij in zijn studies heeft geïnvesteerd.

De Raad heeft begrip voor de ongemakken die de bestreden beslissing voor verzoeker teweeg brengt, maar door deze ongemakken te benadrukken toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op onwettige wijze tot stand kwam.

Overeenkomstig artikel 61/1/4, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet ‘kan’ de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot vernieuwing van een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

weigeren wanneer de student zijn studies op overdreven wijze verlengt. Verweerder beschikt ter zake over een discretionaire beoordelingsvrijheid.

Verzoeker werpt nog op dat de Belgische staat in zijn geval onderwijs heeft gesubsidieerd, wat nu zonder nut blijkt te zijn. Verzoeker lijkt hiermee de opportuniteit van de bestreden beslissing in vraag te stellen, de Raad is evenwel gehouden tot een wettigheidstoezicht en heeft zich niet uit te laten over het beleid van verweerder.

Een schending van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 61/1/4 en 61/1/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 104, § 1 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.7. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU